

Laulud

õpetaja

Aleksander Asmuth'i matmisel

9. oktoobril 1929 a.

Tallinna Jaani kirikus.

Puusfärgi kiri:

**Õsjaand ütleb: Sulle saab küll minu
armust; sest mu vägi saab nõdruse sees
täie võimuse. 2. Kor. 12, 9.**

Õpetaja, Aleksander Asmuth, sündis 28. aprillil 1845 a. (vana l.), lõpetas 1869 a. Tartu ülikooli, oli 1870—1880 a. Risti koguduse õpetajaks, kutsuti 1880 a. Tallinna Jaani koguduse õpetajaks, misjaguse ameti peal oli 1. oktoobrini 1917 a. Suri 7. oktoobril 1929 a.

Kirikus.

Omalt wiisil. B. 200.

• Su poole, Isand, südamest Ma tõstan oma hääle, Mind peasta patu häda seest Ja halasta mu peale! Sest kui ja tahad arvata Kõik wõlga, mis mull' teadmata, Kes siis su ees wõib seista?

Su ees ei maksa muud kui arm [Kõik pattu andeks anda; Kõik meie töö on tühi pörm, Kes wõib su wiha kanda? Kes wõib su ees weel suurusta? Waid peame kõik hirmuma, Ja elama su armust.

Taaw. l. 130; 1—8. Taaw. l. 103; 8, 10, 11—13.

Wiisil: Oh Jeesus, sinu walu. 237 b.

Ma olen maa peal wõeras Ja ainult rändaja, Mu eluase taewas, Seal on mu isamaa. Siin rändan risti rada, Seal waimu wäsinud Arm wõtab ksjutada: Kõik waew on lõpetud!

Jah, sinna soowib süda, Ring ihkab ammugi Siit, kus ma nägin häda, Waim wäsinud koguni. Sest mida kauem elu Mul kestab ilmas siin, Mul seda rohkem walu Ja suurem hinge piin.

Sa saaga, hinge ilu, Mu elu walgeke, Mull' annad ise elu, Läen surma unele. Sa wii mind eluweele Seal, kus on rahumaa, Mind armu päikse eele, Kus ise paistan ka.

Taaw. l. 90; 1—4, 10, 12. 1 Beetr. 1; 24, 25.

Wiisil: Ma tahan jätta maha. 245.

Ja sulle usu põhi On Kristus ja ta arm, Ei ma siis karta tohi, Ei effita mind hirm, Ma ise küll, mu elu Ei kõlba kuhugi, Mis Kristus annud mulle, See maksab alati.

Mu Jeesus on mind peastnud, Kui olin hukka läind, Ta weripunast pattu On lumivalgeks teind. Ma kiidan seda armu, Ja loodan julgeste, Ei tunne kohtu hirmu, Et ma küll patune.

2 Kor. 5; 19, 21. Kristus ütleb: Joh. 11; 25, 26. Joh. 17; 24.

Omavalgus. 161.

Jeesus, Dnüstegija, Dn mu lootus kuni elan, Seda tean: temaga Surmasi ma julge olen, Kui ka pime surmasõ Saadab hirmu minule.

Jeesus, peastja! elab veel, Sest ma saan ka elu näha, Elan pärast taewas seal, Surm ei wõi mull' hirmu teha; Jeesu liige olen ma, Mind ei jäta maha ta.

1. Kor. 15; 55, 57. Wilip. 1; 21. Joh. ilm. 14; 13.

Taaw. 1. 126; 1—6.

Omavalgus. 237 b.

Kui üksford pean mina Siit ilmast lahuma, Siis ära lahku sina Must oma armuga: Ja kui mul surmahigi Dn ot-
sas raskesti, Siis ole minu liigi Ja wii mind taewasse.

Mind rõõmustama tule, Kui hing on keele peal, Mu õhkamisi kuule, Kui kaob minu hääl Kui sinu peale loodan, Ning usun kindlasti, Siis surmas elu ootan Ja suren õndsasti.

Joh. ilm. 21, 1—3, 4; 6, 7. 22; 20.

Rõne. Palwe. Ametiwendade õnnistamise sõnad.

Omavalgus. 270.

Jerusalem, sa püha taewa linn, Ma ootan waluga, Et ma ford sinu sisse jõuaksin. Mu süda rahuta. Kõik ilmamaad ma jätan Siis maha rõõmsasti, Ja armutiwul tõttan Siit ära ülesse.

Dh kallis päew, veel kallim tunnike, Dh millal jõuad sa, Et minu igatseja hingeki Saaks ilmast lahuda? Ma teda Jumalale Siis tahau uskuda, Et oma pärismaale Wõiks minna elama.

Kirikus.

Dmal wiisil. B. 200.

• Su poole, Isjand, südamest Ma tõstan oma hääle, Mind peasta patu häda seeft Ja halasta mu peale! Sest kui sa tahad arwata Kõik wõlga, mis mull' teadmata, Kes siis su ees wõib seissta?

Su ees ei maksa muud kui arm [Kõik pattu andeks anda; Kõik meie töö on tühi pörm, Kes wõib su wiha kanda? Kes wõib su ees weel suurusta? Waid peame kõik hirmuma, Ja elama su armust.

Taaw. l. 130; 1—8. Taaw. l. 103; 8, 10, 11—13.

Wiisil: Oh Jeesus, sinu walu. 237 b.

Ma olen maa peal wõeras Ja ainult rändaja, Mu eluase taewas, Seal on mu isamaa. Siin rändan risti rada, Seal waimu wäsinud Arm wõtub kojutada: Kõik waew on lõpetud!

Jah, sinna soovib süda, Ming ihkab ammugi Siit, kus ma nägin häda, Waim wäsinud koguni. Sest mida kauem elu Mul kestab ilmas siin, Mul seda rohkem walu Ja suurem hinge piin.

Sa saaga, hinge ilu, Mu elu walgeke, Mull' annad ise elu, Läen surma unele. Sa wii mind eluweele Seal, kus on rahumaa, Mind armu päikse eele, Kus ise paistan ka.

Taaw. l. 90; 1—4, 10, 12. 1 Peetr. 1; 24, 25.

Wiisil: Ma tahan jätta maha. 245.

Ja sulle usu põhi Dn Kristus ja ta arm, Ei ma siis karta tohi, Ei ekita mind hirm, Ma ise küll, mu elu Ei kõlba kuhugi, Mis Kristus annud mulle, See makstab alati.

Mu Jeesus on mind peastnud, Kui olin hukka läind, Ta weripunaft pattu Dn lumivalgeks teind. Ma kiidan seda armu, Ja loodan julgeste, Ei tunne kohtu hirmu, Et ma küll patune.

2 Kor. 5; 19, 21. Kristus ütleb: Joh. 11; 25, 26. Joh. 17; 24.

Dmal wiisil. 161.

Jeesus, Dnnistegija, Dn mu lootus kuni elan, Seda tean: temaga Surmaski ma julge olen, Kui ka pime surmab Saadab hirmu minule.

Jeesus, peastja! elab weel, Sest ma saan ka elu näha, Elan pärast taewas seal, Surm ei wõi mull' hirmu teha; Jeesu liige olen ma, Mind ei jäta maha ta.

1. Kor. 15; 55, 57. Wilip. 1; 21. Joh. ilm. 14; 13.

Taaw. l. 126; 1—6.

Dmal wiisil. 237 b.

Kui üksford pean mina Siit ilmast lahkuma, Siis ära lahku sina Muft oma armuga: Ja kui mul surmahigi Dn ot-fas raskesti, Siis ole minu ligi Ja wii mind taewasje.

Mind rõdmustama tule, Kui hing on keele peal, Mu õhkamisi kuule, Kui kaob minu hääle Kui sinu peale loodan, Ming usun kindlasti, Siis surmas elu ootan Ja suren õndsasti.

Joh. ilm. 21, 1—3, 4; 6, 7. 22; 20.

Rõne. Palwe. Ametiwendade õnnistamise sõnad.

Dmal wiisil. 270.

Jerusalem, sa püha taewa linn, Ma ootan waluga, Et ma ford sinu sisse jõuaksin. Mu süda rahuta. Kõik ilmamaad ma jätan Siis maha rõdmsasti, Ja armutiwul tõttan Siit ära ülesje.

Oh kallis päew, weel kallim tunnike, Oh millal jõuad sa, Et minu igatseja hinget Saaks ilmast lahkuda? Ma teda Jumalale Siis tahau uskuda, Et oma pärismaale Wõiks minna elama.

Kui ma siis wiimaks paradiisi saan, Ja rahu paika näind, Siis rõõmsa suuga mina kuulutan, Mis Jeesus mulle teind. Siis halleluuja laulan Ma suure häälega, Siis hosianna hüüan Ma ilma lõpmata.

Surnuaial.

Omäl wiisil. 9.

Mu elu Kristus ise, Surm mulle kasuks ka, Tall' annan hingekese, Siis õndsast lahkun ma.

Suur himu on mul minna Siit ilmast rõõmuga, Su juure, Kristus, sinna Su riiki pärima.

Ma olen wõimust saanud Siin häda, waewa sees, Et mind on lepitanud Mu Jeesus, abimees.

Matustalitus.

Omäl wiisil. 144. 145.

Küll minu surm wõib ligi olla! Neg ära läeb, ots pea kää: Küll mullegi wõib ruttu tulla Ju minu wiimne tunnike. Jeesuse pärast palun ma: Mind aita õndsast lahkuda!

Surm tulgu mulle homme, täna: Küll wõitu saan ma Jeesuses, Ta armu warjul seisjan mina, Ma hoitud tema were sees. Jeesuse pärast palun ma: Mind aita õndsast lahkuda!

Ma senni Jumalaga elan, Ja suren wiimaks julgeste, Nii kui ta teeb, nii rahul olen; Ma tean, usun tõeste: Jeesuse weres pean ma Siit õndsast üksford lahkuma.

Jumalagajätmise sõnad.

Omäl wiisil. 356.

Ja lõppeks, Issand, palun ma, Dh lase omad inglid ka Mu hinge taewa kanda, Dh wõta minu ihule, Kui teda hauda maetakse, Head hingamist ka anda. Mind wiimisel päewal ärata, Siis tulen ma sind nägema, Dh Jumal, suure au sees, Sind kiitma sinu järje ees. Dh Jeesuse! Dh kuule mind, oh kuule mind! Ma tahan ikka kiita sind.